

ŠAMAN ZE ZEMĚ MAMUTŮ

Ilustrace
Kateřina
Coulalová

Pavel Radosta

Nová dobrodružství Njama a Žitě z bestselleru Ztracen v zemi mamutů

Pavel Radosta

ŠAMAN ZE ZEMĚ MAMUTŮ

Ilustrace Kateřina Coufalová

slovart

Kapitola první

NÁVRAT

Dlouhé kroky spěchající domů

Studené slunce jen ztěžka proráželo šedou oponu mraků. Zima už nesvírala zkřehlou krajinu silou minulých dní a nedokázala zburcovat ledové vichry, které musely ustoupit před vlahým povětrím vanoucím z jihu. Obleva obnažila ostrůvky tlející trávy, nasýtila vodou mělké kaluže i bahnitou zem.

V rozbředlém sněhu byly dobře patrné šlápoty tří párů měkkých kožešinových bot obkroužené otisky tlap snad mladého vlka. Stopy směřovaly k táboru lovců mamutů, sobů a koní, zajíců, labutí i ryb, k táboru pod Velkým kopcem, k bíle svítícímu skalnatému návrší nad soutokem dvou řek.

Kroky tří párů nohou byly dlouhé, jak už před cílem kroky bývají u nedočkavých navrátilců z nejistých cest. Dlouhé kroky spěchající domů.

A ještě jedněch otisků velkých bot si mohl dobrý stopař všimnout, přestože se vyhýbaly sněhovým polím. Otisků velkých bot, patrně obutých na svalnatých nohou mohutného muže. Otisků, které sledovaly přední trojici, ale před táborem se od ní oddělily a vydaly se stranou, kamsi do hustého lesního porostu podél temné řeky.

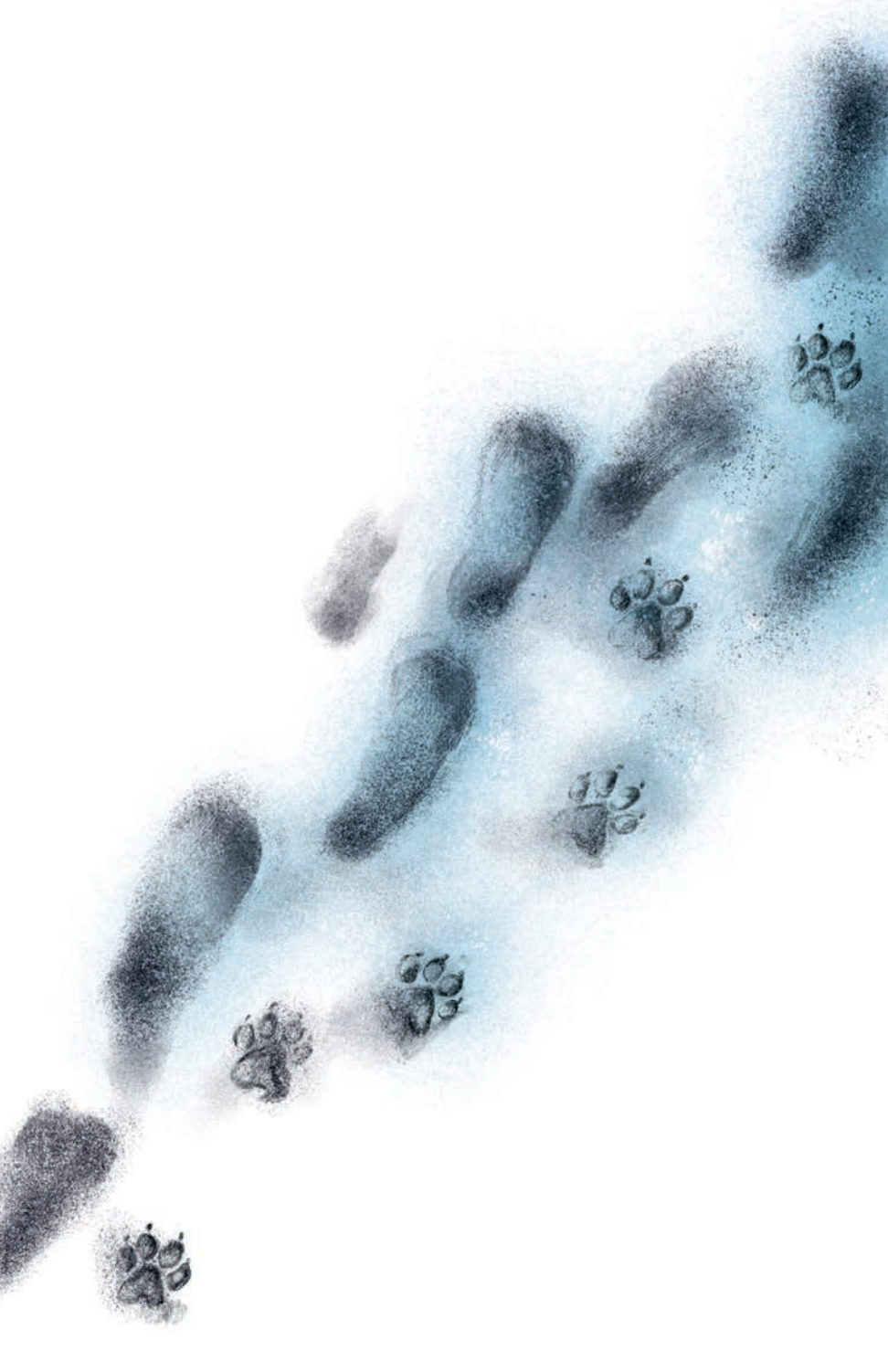
Dlouho do noci hořel oheň

Poprask, který vyvolali svým příchodem do tábora chlapec Niam, jeho sestra Žíně a neznámý mladík, nebral konce. Dávno oplakané potomky nechtěla pustit z náruče jejich matka Čema, děti, které se seběhly, tahaly šťastné sourozence za rukávy, každé si chtělo na oba hrdiny sáhnout, muži poplácávali Niamu uznale po ramenou a podezřívavě si prohlíželi mladého cizince. Ženy hned snášely vybrané pochoutky, které se jim podařilo uchránit přes celou zimu, a starostlivě ohmatávaly oba domácí nalezence, po zimě strávené mimo tábor poněkud pohublé.

A kolem všech pobíhal vlčí výrostek s řemínkem kolem krku, který střídavě cenil zuby a střídavě se lísal k rukám s kousky masa.

U večerního ohně se rozsadil celý tábor. Všichni byli zvědaví, jak se dvěma dětem podařilo přežít krutou zimu samotným v neznámé krajině. Naproti Niamovi s Žíní, neustále objímaným jejich matkou, seděl velký lovec Silam, u něj stařešina Opál, stopař Lín a další muži, na přinesených kožešinách se kočkovaly malé děti, ženy chystaly další a další jídlo.

Tak už spusťte! Niame, mluv, co se stalo?

A Niam se nedal pobízet. S nadšením a hrdostí začal líčit svůj útěk před smečkou vlků a hyen, návrat do prázdného tábora, hledání stop po Silamových lidech, bloudění krajinou...

„Řekni, jak jsem tě našla,“ skočila Niamovi do řeči Žíně.

„Pak se objevila ve vánici Žíně tady s Bratříčkem,“ pokračoval Niam. Vlček, který zaslechl své jméno, zvedl hlavu. „Pak nás zajali ti cizí lovci, mezi nimi Krkavec...“

Cože? Krkavec? Náš Krkavec? Ten, který musel odejít z tábora, když zmrzačil Gora?

„Ano, ten Krkavec. Ale nás chránil. Pak jsme utekli, jenže Knor nás chtěl zabít...“

Oči celého tábora se stočily na cizince, který seděl zamlkle stranou.

„Ne, tohle je Kron, to je přítel. Knor byl jeho otec, ono se to plete, naštěstí se pak objevil ten černý levhart...“

„Řekni, řekni, jak v té jeskyni byli medvědi,“ znovu přerušila Niama sestra.

„No jo, medvědi, možná, možná tam spali, teda, byl tam cítit jejich smrad,“ pokračoval Niam.

A ten levhart? Kdo koho zabil? Jak jste, u všech prašivých lišek, mohli přežít zimu?

Dlouho do noci hořel oheň, u kterého chlapec Niam a jeho sestra Žíně líčili své dobrodružství z uplynulých týdnů a měsíců. Překotně vyprávěli, skákali si do řeči, občas se obraceli na zamlklého a nejistého mladíka Krona, odpovídali na otázky, vyzvídali, co se přihodilo v táboře, když byli pryč.

Pozdě v noci v pohodlném lůžku plném kožešin se k nim pak přitiskl i jejich mladší bratr Kňuk.

Jaká je to pohoda spát po tolika nocích v chladné jeskyni zase doma!

Kron zůstal u ohně. Do chýše ho nikdo nepozval.

Ještě následující den neustával příliv otázek na Niamovo a Žíniho dobrodružství. Niama dokonce pozval náčelník Silam na poradu lovců. V tmavé, kouřem prostoupené chýši chlapce nejprve přivítal Mot, jeho dřívější společník v kladení pastí a lovu drobné zvěře. Vida, už je přijat mezi dospělé muže, pomyslel si Niam. Lín,

výtečný stopař a lovec, jindy nemluvný a přísný, poplácal Niamu přátelsky po zádech a sám Silam ho krátce a trochu nejistě objal, jako by se styděl za svůj nečekaně projevený cit.

„Nějak jsi nám vyrostl,“ zabručel rozpačitě, a aby zakryl rozpak, Niamu trochu neurvale odstrčil.

Opravdu. I ostatní muži si mohli povšimnout, že Niam od loňského podzimu povyrostl, jeho dříve hubené nohy zesílily a v ramenou, na která dopadaly dlouhé tmavé kadeře, se objevily jasně patrné provazce svalů.

Když se všichni usadili, musel Niam podrobně odpovídat na dotazy lovců.

Viděl po cestě do skal jiné lidi?

Ne, jen ty, kteří jej s Žíní zajali – Krkavce, Krona a jeho otce Knora. Narazili na stáda nebo jen stopy velké zvěře?

Ne, skalám se velká zvěř jistě vyhýbala. Jak by se taky mamuti nebo nosorožci prodírali hustým křovím, jak by šplhali po příkrých srázech a tlačili se v úzkých soutěskách. Jen zatoulaný sob a kozorožec...

Cože? Kozo co?

Někteří z lovců o tomhle rohatém zvířeti šplhajícím i po skalních stěnách nikdy neslyšeli. Stejně tak s údivem a obdivem poslouchali Niamovo vyprávění o jeskynních hyenách, medvědech a lvech. Ne, do skal tedy nepůjdou. Nemají důvod.

Nebo jsou tam pazourky?

Nejsou.

Tak vidíš! Jak jsme řekli. Žádný důvod k výpravám do skal.

Muži ještě chvíli přetřásali Niamovo statečné chování ve skalách. Chlapec, který dokázal přežít zimu tak daleko a sám, u nich vzbudil respekt.

A co Žíně?

O tom, že celou nebezpečnou pouť s ním prošla jeho sestra, nepadlo ani slovo.

Mísily se rody, jazyky i zvyky

Do tábora se brzy vrátily všední dny. Koneckonců, že někdo odcházel a přicházel, bylo docela běžné. Muži se v malých loveckých skupinách vydávali do blízkého i dalekého okolí a po návratu se chlubili svými úlovky, novými zkušenostmi i poznatky z výprav. Občas se také nevrátili, usadili se v jiném, vzdáleném sídlišti a na jejich místo přišli noví lidé, kteří našli v Silamově táboře prostor pro své stany z koňských a zubřích kůží, přechodný domov pro děti a ženy. Mísily se rody, jazyky i zvyky.

Stačila jedna dlouhá zima a Niam s Žíní se vrátili do jiného tábora, než ze kterého odešli. Dosud zde vládl rozvážný Silam, ale u nových lidí se už netěšil takovému respektu. Starý vypravěč Opál se zdál ještě starší, stále častěji bloudil ve vzpomínkách. Čema své děti sice vítala s radostným pláčem, ale víc ji zaměstnávalo těžké břicho, ze kterého měl brzy vyjít nový člen kmene.

A oběma chyběla v táboře jedna osoba. Žíní kamarádka, Niamovi... prostě Luna.

Kde je náhrdelník?

„Kde mám svůj náhrdelník z medvědích drápů?“

Povyk Žíně, postrádající cennou ozdobu, vzbudil jednoho dne půlku tábora. Kron, pospávající pořád venku u ohně, se překvapeně posadil. Byl to on, kdo Žíní náhrdelník, památku po otci, daroval. Nechtěl věřit, že by byla tak neopatrná a odznak odvahy,

jakým se může chlubit jen málokterý muž, jen tak dala z ruky. Vlastně z krku.

Ale dala. Hned ten večer, kdy s Niamem u ohně líčili svůj zimní příběh, nechala náhrdelník kolovat, chlubila se na všechny strany a až teď si na něj vzpomněla. Neměl ho naposledy Kňuk?

„Kde je můj náhrdelník?“ udeřila na mladšího bratra.

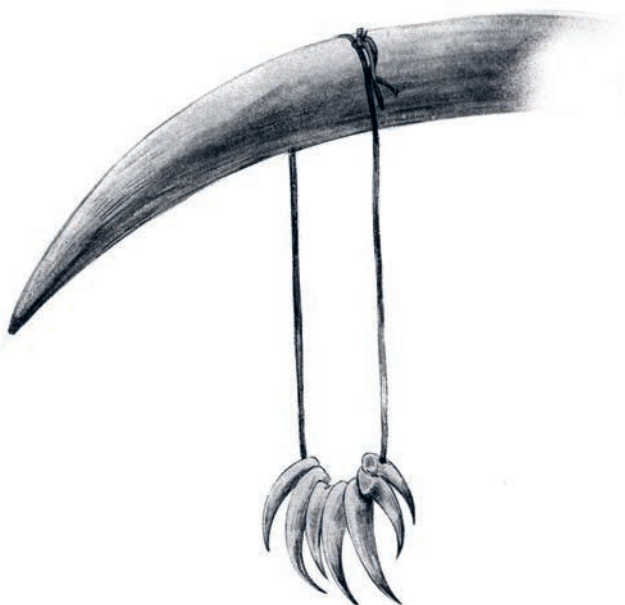
Kňuk pokrčil rameny a ukázal na špičku mamutího klu, který podpíral vchod do chýše jejich matky.

„Ale teď tam není!“ vztekala se Žíně.

Kňuk se zatvářil bezradně a Žíně odběhla pátrat v okolních chýších, jejichž stěny z kůží a kožešin byly po ránu vyhrnuté, chýše se větraly od kouře a nelibé vůně po nočních spácích.

Na rozdíl od své divoké sestry bloumal Niam po táboře jako tělo bez duše. Po počátečním vyptávání jeho příběh rychle zevšedněl.

„Nemám ponětí, co se stalo s tím tvým pitomým náhrdelníkem,“ odsekl Žíni, když na něj dorážela, a loudavým krokem se vydal

vzhůru po úbočí Velkého kopce, do míst, kde kdysi s Kňukem ulovili bílou soviči. Vždyť to není tak dávno, přesto se mu to zdá jako minulý život. Bratrova radost, sněhově bílá peříčka sovy lemující souměrnou Luninu tvář s velkýma, nezvykle modrýma očima.

Luna. Kde je jí asi konec?

Niamovi se sevřelo hrdlo. Luna!

„Na co civíš?“

Za Niamem se vyškrábal jeho dřívější nejlepší kamarád Krík.

Proč se s ním teď Niam nemá chuť bavit? Má mu vykládat, že je mu smutno, jak se za jedinou zimu svět změnil? V táboře se objevili noví lidé, jeho matka Čema je těhotná a nebude mít na něj moc času, Mot je už dospělý muž a Krík? Děcko! Niam vůbec nemá chuť na jeho hloupé hry. Dát stračí vajíčka Opálovi do bot? Vymočit se do studánky? Kdepak. Krík je už někdo jiný. Jak se může Niam bavit Opálovým láteřením nad vejci rozmačkanými mezi starými prsty, když má stále v hlavě řev jeskynního lva mezi skalami, děsivý chechot rozdrážděných hyen před zataraseným vchodem jeskyně, čpavý zápach spících medvědů, smrtící útok černého levharta na muže, který se chystá Niamu s Žíní zabít! Ne, Krík není jiný. To Niam se změnil. Ještě není muž, ale bezstarostný kluk už také ne.

„Na co bych civěl? Na nic.“

Niam se trochu zastyděl za svou nevrlou odpověď, ale opravdu neměl na Kríka náladu. Co se to s ním děje?

„Nepůjdeme holkám házet za krk myši?“ dorážel dál Krík. „Nebo si chytíme veverku a zkusíme si ji ochočit.“

Niam se zašklebil.

Veverku! Já si budu hrát s veverkou, když mám Bratříčka. Vlčka. Vlastně už docela velkého vlka. Roční Bratříček se sice někdy ještě chová jako hloupé štěně, ale velikostí už se vyrovná dospělým vlkům.

„Ne, nemůžu. Musím, musím...“

Niam nedopověděl, nechal Kríka s nechápavým pohledem za sebou a rychle sbíhal ze stráně do tábora.

Co se tady děje?

Vlk ležel u nohou Krona, stále sedícího u ohně, čenich položený na jeho už trochu vypelichané a prodřené botě. Kromě Niamy a Žíně byl Kron jediný, koho na sebe nechal Bratříček sáhnout. Děti se vlkovi pro jistotu vyhýbaly, i dospělí lovci z něj měli respekt. Kdyby zvíře nebylo zrovna Niamovo, jistě by je nenechali volně pobíhat po táboře. Na druhé straně Bratříček si nevšímal povykujících dětí, nevraživých pohledů žen ani brblajících lovců, kteří ho obcházeli velkým obloukem, jen si pozorně hlídal Niamu nebo Krona.

Bratříček.

Legrační jméno pro šlachovitého vlka s věčně našpicovanými ušima a tlapami jak Niamova dlaň, který neváhal vycenit dlouhé bělostné tesáky, jakmile na něj někdo dotíral. Když se ale v šelmě probudila štěněcí puberta, dokázal hodiny radostně lovit těžce poletující mouchy, krást smradlavé boty nebo vyzývat Niamu předstíraným útokem na souboj. Prostě Bratříček!

Teď sledoval svého pána, jak se blíží po stráni k táboru. Zvedl hlavu, ukázala se světle hnědá, téměř bílá náprsenka, ostře kontrastující s tmavým, černošedým hřbetem.

Niam se posadil ke Kronovi, Bratříčka podrbal na krku, ten slastně přivřel oči a Niam by se vsadil, že se usmívá.

„Co se tady děje?“ zeptal se Niam Krona, když si všiml nezvyklého ruchu v táboře.

Nejen Žíně, ale i Dchen, která přišla od lidí z jihu a převzala vedení žen, procházela chýše, nahlížela do křovin kolem tábora, lamentovala u zásobní jámy. Vzteklé výkřiky se ozývaly ještě od mužské chýše, jež sloužila nejen k poradám lovců, ale také jako skladiště náradí, sítí, pazourkových kamenů a zbraní a ze které vyběhl rozčilený Lín.

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl, něco se ztratilo. Jakási vzácná kožešina, maso ze zásobní jámy. Snad i nějaké oštěpy a valouny pazourků.“

K oběma mladíkům se teď hnál prskající Lín.

„Nemáš v tom náhodou prsty?“ obořil se lovec na Krona.

Přestože ostatní lidé do Silamova tábora většinou rychle zapadli, na Krona se tábor stále díval s nedůvěrou. Kron se ovšem také příliš nesnažil. Jak byl nemluvný v jeskyni, tak byl zamlklý i v táboře. Do chýše těhotné Čemy, ve které spávaly její děti, sestra a občas nějaký nápadník nebo starý Opál, by se už nevešel a nikdo jiný ho do chýše nepozval. A tak přestože noci byly ještě mrazivé, přespával venku u ohně, zabalený do páchnoucí sobí kožešiny, která mu zbyla po otci.

Kron zavrtěl hlavou. Má svůj oštěp s pazourkovým hrotem i dobrý nůž. A proč by kradl nějakou kožešinu, když má svoji? Kam by ji schoval? Vždyť se po celou dobu motá jen kolem táborového ohně.

To, že mu včera večer další chlupatou přikrývku přinesla Žíně, raději zamlčel.

K výslechu se přidala i buclatá, jindy dobrácká Dchen.

„Ta kožešina byla vzácná. Z modré lišky,“ zkoušela to na Krona.

Kron pokrčil rameny.

„A neviděls v noci někoho?“ dorážel na Krona Lín.

„Nikoho,“ Kron sklopil oči. Co jim bude vykládat, že celou noc strávil zabalený do kožešiny až po hlavu, aby mu neunikla ani trocha tepla ze zadýchaného pelechu.

„Budeme muset zase stavět hlídky,“ uzavřel Lín. „Zatracení ci-záci!“ dodal ještě vztekle na odchodu a ohlédl se za Kronem.

Stařešina snad čte myšlenky

Ustaraný pohled a svrstělé čelo náčelníka Silama poznamenaly chmurnou atmosférou další poradu lovců o několik dní později. Z tábora zmizelo opět několik kusů uzeného masa a z přístřešku nad ledovou jámou velká koňská kůže. Největší ztrátou byly ovšem ony pazourkové valouny, jejichž zásoba se povážlivě tenčila. A zase nikdo nikoho neviděl! Lín sice narazil poblíž tábora na mužskou stopu, ale to mohl být klidně dlouhán Kel, ten má takhle velkou nohu.

Silam teď ale neřešil pohřešované kůže, jídlo ani pazourky. Jeden z nově příchozích mužů, které poslal do kraje pátrat po stádech velké zvěře, objevil na opačné straně Velkého kopce malou skupinku mamutů – zřejmě předvoj jarního tahu těchto obřích zvířat, která v okolí sídliště Silamových lidí putovala ve velkých stádech – na jaře na sever a na podzim zase zpět.

Že tudy budou dřív nebo později mamuti procházet a že se budou držet vodního toku, kterému tady říkali Velká řeka, věděl. Starost mu ovšem dělali právě ti noví v jeho táboře. Silam se obával, jak se budou chovat při lovu vládců chladných stepí a plání v údolí Velké řeky. Budou respektovat jeho povely? Udrží na uzdě loveckou vášeň? Nebudou bezhlavě útočit na splašené dospělé mamuty, které ve volné krajině prakticky nejde zadržet? Nebylo by lepší vzít pouze několik osvědčených lovců a zkusit nějakého vyčerpaného mamuta nahnat do míst, kde se bude jen špatně bránit?

Napjaté ticho prolomil nejstarší z mužů – Opál. Sám už sice na výpravy s ostatními lovci neměl dost sil, zkušeností měl ale stále na rozdávání.

„Já myslím,“ spustil slabým hlasem. Okamžitě se na něj upřela pozornost všech mužů. „Já myslím, že nejrozumnější by bylo vypravit menší skupinu. Jen ze zkušených lovců. A sledovat tah mamutů.

Útočit, jen pokud tam bude nějaký slabý kus. Nebo mládě. Oddělit zvíře od stáda.“

Silam pokýval hlavou. Stařešina mu snad čte myšlenky. Překvapený ovšem příliš nebyl. Za léta, kdy Opál stál a poslední dobou stále častěji jen seděl po jeho boku, se uvažování obou mužů moc nelišilo. A dlouho už se nestalo, aby drobný, vrásčitý stařec s lišáckým úsměvem radil špatně.

„Souhlasím,“ přitakal náčelník a rozhlédl se po vážných tvářích lovců čekajících na jeho rozhodnutí.

„Kel a Roh! Každý si vybere dva muže,“ ukázal na vysokého chlapíka, který i vsedě převyšoval ostatní o půl hlavy, a lovce, jenž s ním a se ženami sdílel chýši. „A Lín, pochopitelně.“

Muži už se rozcházeli, když na nejlepššího stopaře tábora ještě houkl: „A vem s sebou toho nového. No toho, co přišel s Niamem. Co se teď jen válí u ohně. Hroma, nebo jak se jmenuje.“

Lín se překvapeně ohlédl, ale pak beze slova přikývl a opustil poradní chýši.

Země mamutů

„Ty tam, vstávej!“ zahalekal brzy ráno Lín a hodil spršku drobného kamení na chumel kožešin, ze kterých vykoulka Kronova rozespalá hlava.

„Já?“ zeptala se hlava polekaně.

„Ne, mluvím s tou tvou smradlavou sobí kožkou! To víš, že ty. Seber se a půjdeš s námi.“

Kron se ztěžka hrabal na ztuhlé nohy se stále nejistým výrazem ve tváři. Co? Proč? Já? Kam?

„Jdeme na mamuty,“ zarazil Kronův zmatek Lín. „Seber si svůj oštěp a pojď.“

A jen pro sebe odfrkl: „Jestli sis náhodou neukradl ještě nějaký další.“

Malá skupinka mužů vedená Silamem už byla hotová vyrazit. Na trávě se třpytila jinovatka, vysoké kožešinové boty lovců budou brzy promáčené, ale na to byli zvyklí. Chladný vzduch srážel před ústy páru.

„Vyrážíme!“ zavelel Silam.

„A co Niam? Ten s námi nejde?“ ozval se nesměle Kron.

Lovci se zarazili. Ne snad nad jeho otázkou, spíš je překvapilo, že ze sebe Kron dostal celou větu. Dokonce dvě!

„Ještě není lovec,“ odsekl Lín. „A pak, ta jeho divoká potvora by nám jen plašila zvěř.“

Kron doufal, že myslí Bratříčka.

Po půldenní cestě, střídavě v poklusu a rychlé chůzi, dorazili lovci k drobné vyvýšenině, z níž dohlédli na východní i západní tok řeky, která jejich Velký kopec zešíroka obkružovala. Muži se rozsadili na suchých kamenech a žvýkali kousky sušeného masa. Jen Kron polykal naprázdno. Měl hlad a zásoby žádné. Kdyby tak Žíně věděla, že půjde s lovci, jistě by mu s sebou něco podstrčila.

„Tady zůstaneme,“ rozhodl Silam. „Do zítřka,“ odpověděl na nevyslovenou otázku svých společníků. „Jestli je pravda, že ten nový viděl první mamuty po zimě, je jasné, že na další nebudeme čekat dlouho.“

A opravdu. Nemuseli čekat ani do zítřka, ani do večera, dokonce nemuseli čekat ani hodinu. Sotva Silam domluvil, objevilo se daleko na jihu několik teček, které se postupně zvětšovaly.

Pěkné tečky! Když jim člověk stojí tváří v chobot, má pocit, že ho srstnatý kolos s dlouhými kly odfoukne jak pírkó.

Mamuti mířili k řece, nezastavovali se, nepásli se, jejich cílem byla voda, které spotřebovali každý den ohromné množství. V závěsu za nimi se loudalo i několik mohutných nosorožců. Žádné mládě. Ani mamutí, ani nosorožčí.

Silam odhadl místo, kam stádečko obrů směřuje, a v mírném podřepu se jim vydal vstříc. Ostatní za ním. Lovci využívali drobné terénní nerovnosti, prolákliny, úkryt nízkých křovin. Věděli, že jak mamuti, tak i nosorožci špatně vidí. A vítr měli lovci dobrý, vanul směrem k nim, zvířata je jen tak neucítí.

V jednu chvíli se stádo zastavilo. Znehybněli i lovci. Někteří mamuti vysoko zdvihli choboty a nasávali pachy z okolí. Po chvíli se zase rozešli, směrem přímo na lovce. Silam se ohlédl. Ve tvářích mužů bylo vidět napětí. Možná neklidnější byl kupodivu Kron. Bůhví, co všechno má ten cizí mladík už za sebou, pomyslel si náčelník.

Přestože ve stádu nebylo žádné mládě ani očividně zesláblý nebo nemocný kus, Silam se rozhodl zkusit nahnat mladou samici na okraji stáda do řeky, kde by měli šanci, byť malou, ji udolat. Mlčky namířil ukazovák na Lína, pak na vybraného mamuta. Ted' ukázal tři prsty a máchl rukou doprava, do širokého oblouku. Lín pochopil.

Vezme tři muže a bude se snažit obklíčit mamuty zprava a dostat se jim do zad. Silam s ostatními lovci zkusí oddělit samici od stáda.

Netrvalo dlouho a Línova skupina rychlými, ale obezřetnými přískoky většinou po čtyřech obešla mamutí stádo. Mamuti už ale začali být neklidní, nervózně stříhali malýma ušima a občas se z jejich vlajících chobotů ozvalo krátké zavřísknutí.

„Ted'!“ vykřikl Silam a zbytek lovců vyskočil. S divokým jekotem se hnali doprostřed stáda. Mezi mamuty vypukl zmatek. Jejich troubení se mísilo s povykem lovců, se vztyčenými choboty se pletli navzájem do cesty, když se ztěžka obrátili, vyskočili jim vstříc

Línovi muži. Splašené stádo se ovšem nerozprchlo, ale zamířilo k řece, s vyhlédnutou samicí ve svém středu. Místo aby lovci mamuty rozdělili, sami se teď museli rozprchnout a hledat spásu před jejich rozkomíhanými choboty, ostrými kly a dusajícími chodidly.

Silam se jako poslední držel na okraji mamutí laviny, když náhle s bolestným výkřikem padl k zemi. V nerovném terénu a při vzrušení z lovu si nevšiml jakési opuštěné nory, jeho levá noha se propadla a kotník lovce sevřela prudká bolest.

Jen s námahou se Silam postavil. Na zraněnou nohu nemohl došlápnout. Opíral se o zbytek oštěpu, který se při pádu zlomil. Noha okamžitě začala otékat.

S tváří zkřivenou bolestí a vztekem obhlížel neradostný výsledek nepodařené lovecké akce. Mamuti se nezadržitelně hnali k řece, jeho muži se sbírali rozptýleni po krajině. Nejbliž mával rukama Kron a cosi na Silama křičel.

Silam nerozuměl, snad proto, že Kron v rozčilení volal stále dokola jakési slovo ve svém jazyce.

Náhle pochopil. Otočil se. Přímou na něj se hnál jeden z nosorožců, kteří se snažili udržet mamutího stáda.

Nosorožců se lovci obávají víc než nemotorných mamutů. Nosorožec je rychlejší, člověk mu neuteče. Nosorožec je popudlivý, vzteklý a na soupeře se vrhá bez váhání a prudce, jeho špičatý ostrý roh míří vždy na hrud' nebohého lovce, kterého si vyhlédl.

Se skloněnou hlavou a rohem jako kopím se mohutný nosorožec řítí přímo na Silama. Silam se pokusil rozběhnout, ale ostrá bolest v kotníku ho přibila na místo. Napřáhl torzo oštěpu. Proti rozzuřenému monstru nemá nejmenší šanci, ale nedá život zadarmo.

Koutkem oka vidí blížícího se Krona.

Ale co to? Místo aby na zvíře zaútočil, Kron zahazuje svůj oštěp a po několika skocích sráží Silama a tiskne ho k zemi.

Nosorožec se zarazil. Zmateně se rozhlédl, odfrkl a rázným poklusem, při kterém vysoko zdvihal nohy, se rozběhl za stádem. Jen o pár kroků minul nehybně ležící dvojici lovců.

Mamuti mezitím zdolali řeku a mizí v chladné, nevlídné stepi. Ve své domovině. Zemi mamutů.